

РЕШЕНИЕ

№ 5084

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 26.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **998** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Б. Д. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], депозирана чрез адвокат Р. Т. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 110 срещу решение № 1040-21-1100/28.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-2834-4 от 26.02.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност и необоснованост на процесното решение, издадено в нарушение на административно-производствените правила. Сочи се, че административния орган незаконосъобразно е издал три разпореждания в един и същи ден (от една и съща дата), с три последователни регистрационни номера, като всяко следващо разпореждане е обусловено от предходното и издадено въз основа на него. Връчени били едновременно и трите повече от една година след издаването им, респ. не бил спазен срокът за обжалване на всяко едно от издадените разпореждания. Твърди се, че обжалваното решение е издадено без ясна фактическа обстановка, както и липсват мотиви за издаването му. Наведени са твърдения, че административният орган неправилно е приложил разпоредбата на чл.54а от КСО, доколкото към момента на отпускането на ПОБ жалбоподателят не е отговарял на условията, но административният орган е разполагал с правомощия и възможности и е бил длъжен да прецени дали са налице всички изискуеми предпоставки за отпускането на ПОБ. Като съществено

процесуално нарушение в жалбата се сочи неспазването на чл. 26 от АПК за уведомяване на жалбоподателя за образуването административно производство по служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба Н-18 от 29.12.2005 г. и лишаване от правото му на участие в него. По изложените съображения отправеното до съда искане е за отмяна на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателя, не се явява, представлява се от адв. С., която поддържа жалбата по доводи изложени в нея и в депозираните по делото писмени бележки. Не претендира разноски по делото.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. И., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Подробни доводи в тази насока са изложени в депозираните писмени бележки. Претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените и приобщени към административната преписка документи, се установява, че със заявление вх. № 214-00-2834 от 14.05.2015 г., Б. Д. С. е сезирал административният орган с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, като е приложил заповед № 136/09.05.2015 г., за прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма], ЕИК[ЕИК], считано от 09.05.2015 г., на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Такова обезщетение му било отпуснато с разпореждане № 214-00-2834-1 от 20.05.2015 г. на ръководител на осигуряването за безработица, за периода от 09.05.2015 г. до 08.04.2016 г. в размер на 30,18 лв. дневно.

Във връзка с извършен последващ контрол по разходите на държавното обществено осигуряване /ДОО/ на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ-С. град за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица/ в сила до 03.01.2020 г./, на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] за Б. Д. С. в Регистъра на осигурените лица /Р./.

На основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, разпореждането от 20.05.2015 г. за отпускане на ПОБ, е отменено с разпореждане № 214-00-2834-2 от 26.02.2020 г. и е направена нова преценка по правото на ПОБ на лицето, като с разпореждане № 214-00-2834-3 от 26.02.2020 г., е разпореден отказ за отпускане на ПОБ.

С последващо разпореждане № 214-00-2834-4 от 26.02.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, е разпоредено Б. Д. С. да възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода от 09.05.2015 г. до 08.04.2016 г. в размер на 7092,30 лв. главница, поради неизпълнени условията на чл. 54а от КСО. Разпореждането било постановено след извършена проверка по разходите на [фирма], ЕИК:[ЕИК] и служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от дружеството за Б. С. по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 29.04.2015 г. до 08.05.2018 г. вкл. В констативния протокол от проверката по безспорен начин било установено, че от месец януари 2013 г. до месец септември 2019 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. В

результат на това било установено, че жалбоподателят Б. Д. С. не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1. т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, като било констатирано, че за лицето са подавани данни без правно основание по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО въз основа на които е изплатено парично обезщетение за безработица

Така издадените три броя разпореждания били оспорени от страна на Б. С. с една обща жалба по реда на чл. 117 от КСО, като с Решение № 1040-21-392 от 07.04.2021 г., Директорът на ТП на НОИ-С. град е приел, че разпореждания № 214-00-2834-2 от 26.02.2020 г. и № 214-00-2834-3 от 26.02.2020 г. са правилни и законосъобразни като е отхвърлил е жалбата на Б.С. с вх. № 1012-21-437/15.03.2021 г.

С определение № 1040-21-391 от 07.04.2021 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, е спряно производството по жалбата с вх. № 1012-21-437/15.03.2021 г. на Б.С., в частта ѝ срещу разпореждане № 214-00-2834-4 от 26.02.2020 г. Този акт е бил обжалван по съдебен ред, като с определение № 5405/21.07.2021 г., постановено по адм. дело № 4793/2021 г. по описа на АССГ, същото било отменено и преписката е върнат на административния орган за ново произнасяне по същество, като административното производство е било възобновено.

В тази връзка е издадено и обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-1100 от 28.10.2021 г. на Директора на ТП на ПОИ- С. град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-2834-4 от 26.02.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и разпореждането са издадени от компетентни орган в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентирани с разпоредбите на КСО и АПК и същите съдържат фактически и правни основания.

Не са налице твърдените от страна на жалбоподателя доводи за допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила /чл. 26, ал.1 от АПК/ водещи до нарушение на правата на жалбоподателя, тъй като същият не е участвал в производството по извършване на проверка на разходите на ДОО на осигурителя [фирма]. Както правилно е посочил решаващият административен орган и съобразно с константната съдебна практиката на ВАС /така напр. решение № 10036 от 22.07.2020 г. постановено по адм. дела № 14293/2019 г. на ВАС, VI отделение, решение № 3065 от 09.03.2021 г. по адм. дело № 10737/2020 г на ВАС, VI отделение/ производството по установяване на юридическите факти от

значение за осигурителното правоотношение между осигурител и НОИ се развива между тези две страни. В това производство няма място за участие на евентуално осигурени лица или с претенции за осигурени от този осигурител. Жалбоподателят или черпещите осигурителни права лица на собствено основание от възникване на осигурително правоотношение следва да установяват и доказват с всички правно допустими способности, юридическите факти от които черпят своите осигурителни права. Проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Контролните органи на НОИ имат правомощията да извършват проверки на осигурителите във връзка с техните задължения за осигуряване на информация и заплащане на осигурителните вноски, но това не включва участието на други лица, тъй като не е налице пряко и непосредствено засягане на права и законни интереси на други лица извън отношенията осигурител - НОИ. Няма пречка страната, претендираща възникване на осигурително правоотношение в своя полза да доказва съществуването на такова правоотношение в съдебната фаза, в случая, че е била упражнявана трудова дейност в спорния период, което е от значение за правото на отпускане на парично обезщетение за безработица. С оглед на изложеното, съдът намира, че не се установи по делото да е налице допуснато нарушение на административнопроизводствените правила, поради неуведомяване на жалбоподателя от страна на административният орган за издаване на разпорежданията. За последния е налице възможността да установи собствените си права в съдебното производство. Участието като страна в административен процес е свързано и се основава на засягане на права и интереси - чл. 15 АПК и административните актове да засягат непосредствено такива права и интереси чл. 21, ал. 1 АПК.

Не се споделят от съда и доводи изложени в жалбата за нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Процесното разпореждане издадено от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ-С. град е издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част става ясно, че контролиращият административен орган споделя изводът на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл. 54ж, ал. 1 от КСО и чл. 54ж, ал. 2, т.1 от КСО.

Неоснователни са и оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения свързани с постановяване от страна на директора на ТП на НОИ [населено място] на едно решение по трите издадени разпореждания. В КСО не се съдържа разпоредба която да вменява задължение при извършване на проверката по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение да се произнася с решение за всеки един отделен акт. Изискването е за мотивираност на акта, което в случая е сторено за всяко едно от разпорежданията. За пълнота следва да се посочи, че издаването на три отделни разпореждания се дължи на спецификата на

административното производство по отпускане и изплащане на ПОБ, установено в КСО (чл.54ж) и Наредбата за отпускане и изплащане на ПОБ (НОИПОБ), издадена на основание чл.54л от КСО и именно поради това разглеждането им е обхванато от едно решение.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът съобрази следното:

За да потвърди издаденото разпореждане постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за 29.04.2015 г. до 08.05.2015 г., директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице по ОБ и е приел за безспорно, че жалбоподателят не е имал качеството „осигурено лице“, не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, поради което изплатеното му обезщетение се явявало недължимо платено.

В случая от доказателствата по делото се установява, че спорът относно законосъобразността на предходно издадените разпореждания № 214-00-2834-2 от 26.02.2020 г., с което е извършено нова преценка за правото на ПОБ и № 214-00-2834-3 от 26.02.2020 г., с което е отказано отпускане на ПОБ, е решен с влязло в сила решение № 7578 от 15.12.2021 г. постановено по адм.дело № 4792/2021 г. по описа на АССГ.

При влезли в сила разпореждания, с които е прието, че Б. С. за периода от 29.04.2015 г. до 08.05.2015 г. вкл., не е било осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение с [фирма], съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО и е отказано изплащане на ПОБ, спорен по-делото остава въпросът, дали недължимо получените от него суми за ПОБ за периода от 09.05.2015 г. до 08.04.2016 г. в размер на 7092.30 лева са добросъвестно получавани или не, респективно дали същите подлежат на връщане, тъй като самото наличие на такива неправомерно получени суми вече е установено от влязлото в сила разпореждане.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Настоящият съдебен състав намира, че липсата на упражнявана от жалбоподателя трудова дейност в полза на дружеството през процесния период го дисквалифицира като "осигурено лице" по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО към релевантния момент (деня на настъпване на осигурителния риск), съответно за него не е възникнало право на обезщетение по 54а във вр. с чл. 54ж от КСО, като изплатените му такива са били недължими и са получени без основание, което е установено при извършен последващ контрол по разходите на ДОО на [фирма].

Изложеното налага извод, че е осъществена предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получените от жалбоподателя суми за обезщетение за безработица за посочения период. Към момента на изплащане на ОБ не са били налице предпоставките за изплащането му в посочения размер. Затова е законосъобразен изводът на административния орган, че към този момент жалбоподателят не е имал правото да получи ОБ в посочения размер. Изплатените му суми са получени без основание, което е установено при условията на чл. 114, ал.

2, т. 2 от КСО.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] депозирана чрез адвокат Р. Т. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 110 срещу решение № 1040-21-1100/28.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-2834-4 от 26.02.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Б. Д. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: